Ч. 204 Четвер 11 (23) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·4
на пів року „ 2·7
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Тоасти цїсарскі в Будапештї. — Условя греко-турецкого договору. — Вісти з Крети. — Абісиньске посольство в Росиї. — Заява Сполучених Держав в справі кубаньскій).

В часї вчерашного обіду двірского в Будапештї виголосив Є. В. Цїсар Франц Йосиф такий тоаст в руки цїсаря Вільгельма: „Вельми урадованому відвідинами, якими В. Цїс. Милість зволили мене почтити, мило менї висказати особливе вдоволенє з того, що витаю В. Ц. Милість в моїй угорскій столици і резиденциї. Витаю у В. Ц. Милости вірного приятеля і союзника, витревалого співробітника над великим дїлом мира, котрому наші найлїпші сили, коби все були посьвячені. Пересьвідчений о однодушности чувств, які приваблять нам в виповненю тої взнеслої задачі, пю на поводженє В. Ц. Милости з окликом: Є. Ц. Милість цїсар Вільгельм най жиє!

Цїсар Вільгельм відповів: З чувством найглубшої вдячности приймаю так сердечні слова привитаня, висказані В. Ц. Милостию. Завдяки запрошеню В. Ц. Милости, міг я відвідати то величаве місто, котрого сьвітле принятє мене просто оголомшило. З чувством заінтересованя слїдимо дома перебіг історні лицарского угорского народу, котрого любов вітчини стала притчею, котрий в своїй минувшині богатій в борби, не вагував ся нїколи посьвятити своєї крови в обороні хреста. Назвища як Зріній і Сиґет, ще нинї викликують живійше битє серця у кождого нїмецкого молодця. З подивом товаришили ми тисячлїтному ювілееви, який сьвяткував угорский нарід з зумляючою величавостию, зібраний довкола свого улюбленого короля. Величаві памятники сьвідчать о артистичній вдачи Угрів, а зломанє запор Зелїзних воріт отворило нові дороги для торговлї і комунікациї і зачислило Угрів до родини великих, цивілїзованих народів. — Найбільше враженє в часї мого побуту в Угорщині, а особливо в принятю мене в Будапештї, зробило на мене одушевлене привязанє Угрів до достойної особи В. Ц. Милости. Не лише тут, але в цїлій Европі, а особливо у мого народу, горить то само чувство одушевленя для В. Ц. Милости, до котрого і я осьміляю ся признати, глядячи на В. Цїс. Милість, як син на батьківского приятеля. Завдяки мудрости Вашій Цїсарскій Милости, стоїть наш союз сильно нерозривний, для добра наших народів, а заховує вже від давна і заховає на дальше мир в Европі. Одушевлене привязанє до В. Ц. Милости — я певний того — горить і нинї в серцях синів Арпада, так само як і тодї, коли кликали до великої попереднички В. Ц. Милости: moriamur pro rege nostro! Висказуючи ті чувства, хочемо могти вложити всьо, що для В. Ц. Милости чувствуємо і що гадаємо в оклик, котрий кождий Угор аж до послїдного віддиху буде повтаряти: Eljen Kiraly!

По промові цїсаря Вільгельма заграла музика гимн нїмецкий, а оба монархи подали собі руки. Тоаст нїмецкого цїсаря викликав в Будапештї величезне враженє і одушевленє.

Урядові телеґрами з д. 18 с. м. подають з Царгороду в скороченю условя грецко-турецкого мира, підписані того-ж дня в полуднє. І. артикул постановляє на долученій мапі зміну тесальскої границї. Дрібні зміни на користь турецкого правительства можуть ще перевести ся на місци. Границю визначить на місци мішана комисия, котра уконституує ся в дві недїлї по підписаню сих условий. — II арт. обовязує Грецию до заплати 4 міл. тур фунтів военного відшкодованя і обіймає постанови що до поруки, яку має дати Греция, і що до контролї над грецкими фінансами. — III. арт. постановляє, що привілеї і свободи, яких уживали грецкі піддані в Туреччинї перед війною, лишають ся без зміни. — IV. арт. каже, що в дві недїлї по підписаню сих условий приїдуть до Царгороду грецкі відпоручники, щоби з повномічниками турецкими уложити оконечні условя мира. Між иншими будуть тогдї уложені постанови що-до обміни полонників, загальної амнестиї, свободи еміґрациї для мешканців відступлених земель, оцїнки приватних шкід заподїяних війною і що-доаради против опришків. — V. арт. Заразом начнуть ся переговори, щоби до трох місяцїв полагодити справу: управильненя відносин між грецкими конзулятами а отоманьскими властями, і умови що-до взаїмної видачі злочинців. — VI. арт. обіймає постанови що-до уступленя турецких військ з Тесалїї. — VII. арт. постановляє, що по підписаню сих условий настануть між Туреччиною а Грециєю назад звичайні відносини. — VIII. арт. Поки уладжена буде на ново правильна служба конзулярна, будуть настановлені тимчасові аґенти під опікою держав. — IX. арт.

2)

Войткове жениханє.

(Оповіданє з польского — Севера).

(Дальше).

Несьміливий хлопець попивав зі склянки пиво, спускав очи, румінив ся, а то всьо додавало єму в очах паннів ще більше принади і хапало за серце.

Перший зачепив несьмілого хлопця Заяць і втягнув до розмови випитуючи о подробиції єго молодости.

Войтуньо відповів скромно, що учив ся огородництва в школї черниховскій, а практикував в ботанїчнім краківскім огородї і у Відни.

Ботанїчний огород і Відень зробили на присутних велике враженє. Помічники горальника і пивовара, котрим удало ся досягнути ледве Бялої, признали в души свою низшість. Для писаря найбільше місто, яке бачив, був Тарнів. Він бачив першого порядного чоловіка, крім жидів, що був у Відни. Войтуньо нараз виріс в очах всїх. Один Заяць що не терпів висшости других відозвав ся недбало:

— І я як служив у війску мав бути у Відни. Ми вже ішли. Але щож, з Осьвіцима завернули полк до Кошиць. Ми кляли цїлу дорогу. У Відни дївчата як мальовані, мають так приваблювати усьміхом і очами!... Ви то лїпше знаєте... А скажіть, може неправда?

На Войтуня бухнув огонь, спустив очи не знаючи що відповісти при паннах. Поломиянки обиджені на Заяця, моргали значучо на матїр, аби зганила нечемного крикуна.

— Отець дїтям — почала лїсна — старий, сивий, дочки дорослі, а торочить дурниції і молодих псує. Встид!

Заяць обіймив єї в пів.

— А памятаєте на самій граници, на зрубі?

— Що маю памятати? — перебила змішана лїсна.

— Яка там сила була суниць, а які всї солоденькі!

Лїсна з Поломиї спаленїла. Спомини запалили в єї очах полумінь.

— От торочите не знати що. На кождім зрубі ростуть суниції і від сонця солоденькі.

Заяць усьміхав ся незначно і моргав одним оком, але він привичаїв від давна людий, аби єму не вірили. Тому то й тепер не звертав нїхто уваги на єго значуче морганє.

Заяцївні присїлись з своїми склянками пива при тім самім столику що й Войтуньо. Дами з Поломиї не даючись випередити зробили то само.

Четверо дївчат, вісїм променїв очий, чотири усьміхи рожевих уст, то за богато на одного несьміливого хлопця.

— А чого дїдичка кликала вас до свого повозу? — спитала старша Заяцївна.

— І що вам казала? — додала молодша.

— Менше о то що казала, але кого показувала, бо що показувала то ми всї видїли — відозвала ся одна з Поломиянок.

— Але ще цїкавійше, що ви їй відповіли? — спитала єї сестра.

Чотири питаня нараз в такій дразливій справі. Войтуньо догадав ся, що єго розмова з дїдичкою не єсть тайною. Заяцївні усьміхали ся бундючно, панни з Поломиї дивили ся задумчиво, дожидаючи відповіди.

На щастє для хлопця отворили ся двері. Через комнату перейшов лїсничий з жінкою і дочкою.

Казали, що лїсничий Долива походить зі старої шляхти. На доказ того носив він перстень з гербовою печаткою, був для всїх вічливий, з добрий для лїсних.

Панї Доливова, показна женщина, мати осьмерох дїтий, вела з собою найстаршу дочку Мариню, шіснайцятьлїтну дївчину.

— Луна від неї бє — говорили писарі а за ними нарід описуючи красоту лїсничівної. Войтуньо поглянув. Луна краси, що била від дївчини, осліпила єго.

На вид панї лїсничової і єї дочки встали Заяцївні і Поломиянки. Войтуньо сидїв і дивив ся. Дух в собі запер, забув о сьвітї, все дивив ся.

Лїсничова поговорила кілька слів з панями лїсними і пішла. То само зробив лїсничий. Мариня переходячи, кинула оком на Войтуня, добачила як він задивив ся і сама не знаючи чого змішала ся. По єї білім личку пересунув ся румянець як хмарка осьвітлена сонцем. Аби єго не показувати, відвернула голову, показуючи дві грубі коси попеласто-золотавої краски. Дорідну, повну єї стать обтискала перкалева сукенка в кратки білі і сині.

Войтуньо дивив ся як на яке надприро-

В разі можливих різниць, які би зайшли перед оконечним затвердженем сих условий, рішати буде мировий суд, зложений в відпоручників держав, а рішеня того суду будуть обовязуючі. — X. арт. Порта застерігає собі право запросити держави до висказу своїх гадок в справі ферманів, опираючи ся на постановах умови з р. 1881. — Послідний артикул постановляє, що сей начерк условий буде переданий султанови до затвердженя, котре наступить до 8 днів. По тім заступники держав подадуть ті постанови до відомости своїм правительствам і правительству грецкому.

З Крети приходять вісти, що сими днями дістали адмірали письма від кількох зборів кретеньских, між ними також і від Сфакіотів, найбільше воівничої части кретеньского населеня; в тих письмах запевняють Кретенці, що хотять приняти автономію. Недавно зібрали ся також провідники повстанців під проводом Михайла Лякаріса і віддали єму тимчасово ведене всіх публичних справ, а місцевість Ляки обрали за оселю тимчасової адміністрациї. Населене кількох округів вислало до Лякаріса письмо з просьбою, щоби видалив знаного аґітатора Веніселя з острова, бо він підбурює нарід до дальшого веденя війни, котру Кретенці раді би раз вже закінчити. Але Венісельо тимчасом сам вже від'їхав до Атен.

До Одеси приїхало сими днями з Царгороду абесиньске посольство, котре їде до Петербурга. На чолі посольства є звістний російский подорожник Леонтиєв, котрий став тепер абесиньским ґубернатором не істнуючої ще провінциї екваторияльної. Разом з ним їде секретар короля Менелика Ато Йосиф, два члени посольства і два молоді Абесинці, вислані до Петербурга на науку військовости. Посольство везе дари для царя: пять гарних коний, ріжні дорогоцінности, а заразом власноручний лист Менелика до царя і цариці з подякою за присилку відділу Червоного Хреста до Абесинії в часі війни з Італіянцями. — Леонтиєв має найдальше за два місяці вернути до Абесинії і на чолі 30.000 війска, котре єму віддасть Менелик, приступить до завойованя нової провінциї. Є то країна, заселена племенами, знаними під назвою Ґалля, а положена між озерами Рудольфа і Стефанії аж до Білого Нилю. Коли Леонтиєв завоює ту країну, має там завести адміністрацию а буде платити Менеликови 10 проц. доходів з тої країни, дуже богатої в слоневу кість.

Доносять з Мадриду, що посол Сполучених Держав повідомив іспаньского міністра справ заграничних кн. Тетуана, що коли війна на Кубі не скінчить ся до кінця жовтня, то в такім случаю Сполучені Держави будуть мусїли вмішати ся в ту справу. Правительство іспаньске хоче заложити протест против того вмішаня посторонної держави у внутрішні відносини Іспанії.

Новинки.

Львів дня 22-го вересня 1897.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав головному учителеви мужеской семинариї у Львові дрови Ад. Куличковскому при нагоді перенесеня єго в стан супочинку титул цїсарского радника з увільненем від такси, а міскому інспекторови консумцийних податків в Кракові Ів. Сташчикови золотий хрест заслуги з короною.

— **Іменованя.** Учитель народних шкіл Луциньский іменований дійстним учителем державної школи промисловой у Львові, а суплент гімназияльний др. Кароль Нітман професором учительскої семинариї у Львові.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повернув вчера вечером з похорону Корн. Уейского, а нині рано виїхав поспішним поїздом до Станиславова на отворене нового будинку ради повітової.

— **Радник Двора** і начальний директор почт і телеграфів для Галичини п. Ів. Сеферович повернув дня 20-го с. м. з шеститижневої відпустки і обняв урядоване.

— **З тов. „Просьвіта“.** На двох послідних засїданях головного виділу товариства „Просьвіта“, що відбули ся по феріях в днях 7 і 14 с. м., полагоджено між иншими слідуючі справи: 1. Принято до відомости, що член виділу п. Паньковский відступив редакцию другого накладу Співаника о. Остапови Нижанковскому, а сей обіцяв зладити єго до кінця жовтня с. р. До одноголосових пісень, як народних так і літературних, будуть подані ноти, а при квартетових піснях додані відкличники, де дотичну композицию можна набути. — 2. Принято до відомости справоздане із загальних зборів філії в Камінці струмиловій і в Золочеві. — 3. Принято до відомости що за липень сего року вийшла книжочка: „Як Русини стали християнами?“; за серпень книжочка: „Про садівництво“ М. Мурави а за вересень і жовтень друкує ся розправа дра Невестюка „Як ходити коло хорих?“ (обі з фундациї проф. Стефана Дубравского); за падолист вийде розвідка радника Дольницкого „О цивільній процедурі“ а за грудень с. р. розвідка радника Атан. Заячківского „О нових податках“. — 4. Принято до відомости, що Календар на рік 1898 вийде в половині жовтня с. р. — 5. Принято до відомости відмовну відповідь на просьбу до Видїлу краєвого о тимчасову запомогу на вандрівного учителя господарства. — 6. Позаяк наклад більшого Молитвенника народного вже вичерпує ся, рішено приступити до друку такого Молитвенника в двох родах, а то: для женщин в 4000 примірниках, а для молодежи в 6000 примірниках. Оба роди має друкувати ся на папери лїпшім і гіршім. — 7. Принято до відомости справоздане із загальних зборів філії в Станиславові і рішено прихилити ся до слїдуючих ухвал сих зборів: а) відписати, по звернению решти книжок, взятих щев 1880 их роках в розпродаж, всю залеглу суму в виду того, що ті книжки роздано даром; б) виплатити 35 зр. на покрите видатків філії в році біжучім; в) виплатити 50 зр. на дальші видатки філії з початком року 1898. — 8. Рішено вислати п. В. Короля на перші загальні збори читальні „Просьвіти“ в Вовосках в повіті мостискім. — 9. Стипендию імени Тараса Шевченка в квоті 100 зр. надано в сім році п. Миколі Івасюкови. — 10. Принято до відомости, що товариство „Академічна Громада“ передало 16 зр. на фонд для літератів імени Маркіяна Шашкевича. — 11. Принято 87 нових членів.

— **Руский народний театр,** перебуваючий тепер в Станиславові, представить в суботу 25-го н. ст. вересня с. р. на дохід товариства „Шкільна поміч“ оригінальну комедию в трех актах др. Івана Франка п. заг.: „Учитель“ при співудїлі славної артистки, пані Іванни Биберовичевої. В антракті відспіває пані Ф. Лопатиньска арию з опери „Фавст“. Музика військова 95-го полку піхоти. Підписаний виділ товариства „Шкільна поміч“ просить Вп. Родимців, щоби зволили громадно явити ся на тім представленю і в сей спосіб причинити ся до придбаня товариству фондів для убогих учеників і учениць всіх шкіл місцевих. — В Станиславові дня 20-го н. ст. вересня 1897. — За виділ товариства „Шкільна поміч“. *Омелян Абрисовский* голова. *Андрій Шухнович* писар.

— **Філія „Просьвіти“ в Тернополи** повідомляє отсим, що з причини віча, яке розписано рівночасно на той сам день і годину, на які роз-

---

дне явище. Аж коли відійшла, відітхнув глубоко.

За панею лісничевою вийшли лїсні, відпроваджуючи її до візка. За лїсничими лїсні. Хлопець лишив ся сам, випив душком решту пива, заплатив і користаючи з самоти, висунув ся зі склепу бічними дверми на подвіре і вузкою уличкою дійшов до стежки, що вела збіжами і ярами до Стрегочиць.

Ідучи гадав о Марині, о її грубих, блискучих косах, білій шиї, добрих очах і о тім румянци, що перебіг по її личку.

Станув, оглянув ся і зітхнув:

— Щож, коли я бідний!

Жаль стиснув єму серце.

— Чому она не Заяцівна або Поломиянка, було би мені лекше. Така вже моя доля! — зітхнув голосно і пішов дальше.

По хвили задержав ся.

— Що скажу дідичці? Признати ся?! Висьміє мене, скаже панови, пан повторить Доливі. Вість рознесе ся, всі довідають ся і цїла околиця і місто будуть сьміяти ся.

На горбку пристанув, дивлячись на білу дорогу, що вила ся серед зелени, на сині води ріки і на темні горбки, здіймаючі ся від півночи. Здавалось єму, що вість підслухала тайну єго серця і розносила її по цілій околици, по цілім тім овиді.

Здалека затуркотїло на дорозї. Заслонений високим колосем жита глядів цікаво.

Дорогою бігли коники, тягнучи бричку. Ни кізлі сидів Долива з фірманом, за ними Мариня з матерію. Мариню пізнав по серпанку, котрим вітер порушав. За бричкою підносили ся тумани білого як облоки пороху. Хлопець укритий в житі рад був очи видивити, але не міг доглянути лиця дівчини.

Бричка перемчала, потапаючи в буйній зелени дерев.

Околиця стала пустою, безлюдною, тихою. Лиш голосні удари і шепти єго серця, зложені в якусь невиразну задуму хлопця, тягнули ся поза сині води ріки, потапаючи в темних лїсах північних горбків.

Лїсні з дочками, вернувши до комнати, аби допити пиво, не застали вже Войтуня.

— Утік! — крикнула Заяцівна.

— Утік, бо бояв ся повторити, що єму сказала дідичка — додала її сестра.

— Подобаєсь мені в тім хлопци чемність і несьміливість — сказала з паньска Поломиянка.

— А може то не хлопець лише дівчина? — відозвав ся писар.

Заяцівні почали сьміяти ся. Заяць аж присїв від сьміху. Сьміяв ся і писар з свого дотепу разом з помічниками в бровару і горальнї. Поломиянки прикусили губи, бо добре виховане не позваляло їм сьміяти ся з тото, з чого сьміяв ся Заяць.

— Сказали дурницю і то ще при паннах — сварила на писаря лїсна з Поломиї.

— А що-ж я сказав? — толкував ся заклопотаний писар.

— Дай спокій, бо умру зі сьміху — перебив заходячись Заяць. — Хто знає, може то і дївчина? Треба би тое — бо чогож має зводити людий. Правда бабо? — спитав, обертаючись до жінки.

— Та що говориш? Та-ж хлопець має вуси.

— А Каспшицка не має вусів, що?

— Бо стара.

— То що має стара, може мати і молода. — І знов голосний сьміх наповнив комнату.

— Дївчата збирайте ся! — видала приказ лїсна з Поломиї. — Чоловіче, бери шапку і плати за пиво. Пан Заяць зачинає перебирати мірку.

Лїсний з Поломиї пішов до склепу.

— На полудниковім зрубі, Христе Боже, які тоді солоденькі були суниці. Ха-ха-ха!

— Тихо будьте! Нехай чоловік учує....

— Тоді Заяць не перебирав мірки, що?

Заяцева ударила свого мужа кулаком в шию.

— Не докучай старий дурню честній женщині — відозвала ся.

— Бороніть мене! — просила лїсна.

— Та від чого, кумо? Що суниці були тоді солодкі?

— Коли? — прискочила до него.

— Як ми були молоді, то мали на всьо лїпший смак. Ха-ха-ха, тримайте мене!

— Хто би там з вами дійшов до кінця. Дівчата сїдати! Ходїм!

За добру хвилю, по білій дорові пересували ся дві темні точки, тягнули за собою дві величаві смуги пороху окиненого промінем сонця.

Як на одній так і на другій бричці предметом розмови був Войтуньо і єго утеча.

— Нїчо иншого лише хлопець утік перед Заяцівними. Напастливі дївчата, майже самі ішли до него.

— Не люблю таких людий — відозвала ся мати Поломиянка.

— А той Заяць, мамо, який прсстак, як він сьміє ся і кричить! Або ті дурні з бровару і горальні; ще договорюють єму і лестять ся!

— Треба від тих Заяців конечне відчепити ся — замітила старша Поломиянка.

— І Войтуня самого запросити до нас на другу неділю. Конечне мамунцю, конечне!

— Добре, але ви собі знов так дуже тим хлопцем не завертайте голови, бо ще не знаємо,

писані були збори філії „Просьвіти“ с. є. на 29-го вересня на годину $1^1/_2$ по полудни, збори філії відкладають ся на день 1-го падолиста с. р. Они відбудуть ся з тим самим порядком дневним, який був розписаний і в тій самій порі. Місцем зборів буде саля ремісничого тов. Gwiazda при улици Сьвятоіваньскій.

— Отворене руху на зелізничім шляху Хо. дорів-Підвисоке наступить дня 1-го падолиста с-р. Насип і доїзди вже на окінченю, а нема ще лиш моста на Гнилій Липі під Рогатином. Будова того моста потреває до кінця жовтня.

— Зміна власности. П. Станислав Богданович, властитель дібр на Поділю, купив в повіті городецкім більшу посілість Долиняни за 250 тисяч зр.

— Зелізнича катастрофа. Fremdenblatt доносить з Реки, що два поїзди поспішний і войсковий наїхали на себе під Капошваром. В наслідок того утратило жите трех гамівників, кондуктор і 6 вояків; 30 вояків тяжко ранених. — Однако урядово запевняють, що наїхали на себе лиш два поїзди тягарові, при чім погиб лиш один чоловік з зелізничої прислуги. Близших вістий поки-що нема.

— Землетрясене. З Ташкенту доносять, що онодги о годині 8-ій мін. 8 вечером дало ся там чути сильне, довготреваве землетрясене. Годинники стінні поставали, а дзвони зачали дзвонити. Між населенєм вибухла тревога. Таке саме землетрясене замічено в Самарканді о годині 8-ій вечером.

Телеграми.

Будапешт 22 вересня. Румуньска пара королівска зложить тут Цісареви візиту дня 28 вересня. — Цісар німецкий приймав на окремій авдиенциї міністра ґр. Ґолуховского, а відтак презеса угорского кабінету бар. Банфіого.

Триєст 22 вересня. О годині 2-ій по полудни дало ся чути сильне землетрясене.

Атени 22 вересня. Оголошене условий мира викликало тут велике пригноблене, бо надіяно ся, що они будуть лагіднїйші. Тутешна праса пише о загальнім розстрою в державі.

Константинополь 22 вересня. Шах перский прислав на базар устроєний в користь родин по погибших в грецко-турецкій війні 400 фунтів штерлінґів.

— Літоґрафія Інститута Ставропигійского під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Блахарска ч. 9, виготовлює візитові білєти, а то: 100 штук по ціні 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі літоґрафічні роботи по дуже уміренній ціні.

— Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (кліш зроблений за границею). Коробка того листового папару враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по ціні від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

переніс

Контору виміни і відділ депозит.

котрих бюра містили ся дотепер в мезанїні власного будинку до льокалю фронтового в партері.

Відділ депозитовий

принимає вклади і виплачує залички на рахунок біжучий, принимає до переховання папери вартістні і дає на них залички.

Крім того впроваджено подібно як в інституциях заграничних т. зв.

Депозита заховавчі (Safe Deposits).

За оплатою 25 до 35 зр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи відносячі ся до того рода депозитів одержати можна безплатно в відділї депозитовім.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелізници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

що вам суджено? Може трафить ся який урядник, канцеліст з суду? Бог то може знати?...

— Хто то знає — присьвідчив лісний. — Памятаєш, мати, якве щасте зробила ні сїло ні пало тота Крупска; богача з Бжостка дістала. А що на ній було, скажи?

— Не умила ся до наших дівчат. Там де рядить сліпе щасте, то розум нехай стулить губу і тихо сидить.

— Хто-ж знає, коли має розум стулити губу, а щасте прийти — відозвала ся старша дочка.

— Чекати — сказав лісний.

— Тату, або нам вільно чекати? Чекаю пять літ і чого дочекала ся? Чекати доки не прийде сивий волос?

— Франя має рацию, чекати може Бася, але не она.

— Я не хочу чекати! — крикнула Бася — менї Войтуньо дуже сподобав ся, а й я єму.

— Звідки то знаєш?

— Або ми панни не знаємо, як котрий мужчина на нас дивить ся?

— Мудрагелька! Она знає ся на мужескім погляді — дивіть на неї — почав кепкуючи отець.

— Та бери єго собі — крикнула неохотно Франя до сестри. — Бери, я обійду ся без огородника. От-то менї щасте, огородник на 150 зр. пенсиї!

— Бо не дивив ся на тебе.

— Не сьмів.

Бася розсьміяла ся.

— Тихо, готові побити ся о хлопця.

— Най мама будуть спокійні — відповіла Франя поважно. — Що на нїм є? Несьмілий, простий.

— Ого, а ти звідки то знаєш? — відозвала ся обиджена Бася.

— Досить поглянути на него.

— Може бути, що не такий елеґантний, як управитель з Ольшової....

На згадку управителя з Ольшової Франя вчервенїла і не сказала ні слова.

— Ей Франка — відозвав ся лїсний — дай собі спокій з управителем, щоби не прийшло нещасте.

— Що-ж тато знов зачинають! — відповіла дївчина крізь сльози.

— Дайте спокій! Тихо, згода! — Лїсна почала грозити Басі. — Кілько разів лиш можеш, то все єї укусиш. Почекайно ти!

— Мамо, я сьмію ся з єї зубів і кусаня — відповіла Франя гордо.

— Коби ти так само сьміяла ся з управителя з Ольшової — замітив лїсний.

— Ви всьому вірите, що Баська говорить.

— Дай старий спокій — сварила жінка — Франя знає, що робить.

— Певне що знає, але чи добре робить? Управитель з Ольшової паничик, гуляка, непотріб. Уганяє по ярмарках, гандлює кіньми, пє вино, кидає музикантам ґульдени, не пильнує господарства, баламутить дївчата.

— Та чи будеш вже тихо — що? От-то розговорив ся. Що управитель має до Франї, а Франя до него?

— А власне кажуть люди, що мають до себе і то богато.

— Неправда! — крикнула Франя. — Люди підлї!

Тою заміткою примусила вітця на хвилю до мовчаня.

— Ну, і велика річ, що уганяє по ярмарках і за дївчатами. Ти ніби був лїпший? Оженить ся то й постаткує.

— Коби лиш хотїв оженити ся з Франею, то нехай би собі робив, що би хотїв. А що менї до него? Але чи схоче? А тут люди беруть дївчину на язики.

— Замкниж раз губу і перестань їй докучати.

Дорога почала піднимати ся в гору. Коията згорбили ся, ланьцухи нашийників сумно дзвенїли.

Перший вискочив з візка фірман, за ним лїсний і Бася, улюблена батькова дочка. На візку лишила ся мати з Франею, ведучи з собою живу, притишену розмову.

— Правда тату — говорила Бася ідучи побіч него — лїпше бути честною жінкою огородника, як ждати на управителя?

— І не діждати ся, або діждати ся Бог знає чого. Але що з бабами порадити? Як їм управитель заїхав в голову, то вже й чотирма кіньми не витягнеш єго звідтам.

— Треба буде трохи задержати ся з тим огородником — говорила тихо Франя до матери.

— А то чому?

— Але бо видите мамо, Ґайдзевич, колиб довідав ся, що Баська іде за огородника...

— Правда, правда, він дуже гордий. Відпихати хлопця не можна, бо й Бася зі старим не позволять на то, але треба зволїкати. Як би Ґайдзевич тебе питав о Войтуня, то висьмієш хлопця, заперечиш всьому і конець. Тебе не треба вчити.

— Праву кажете, мене не треба учити.

Франя вірила не лише в свою уроду, любов управителя до неї, але і у власний розум. А мати єї вірила в то все, і що Франя вірила.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.